

Overtøelse, da er der jo Intet til Ginder for, at det kan skee saaledes, at et vist Antal Medlemmer forhandle privat og forene sig om til tredie Behandling at stille det eller de i saa Henseende fornødne Ændringsforslag.

Øjerring: Jeg anseer det ogsaa for ufornødent at nedsette et Udvalg i saa Henseende, og den Omstændighed, at man vil søge Kriterierne for, hvad der er en forsvarlig Mundkurv, kan ikke gjøre det nødvendigt; thi det findes i Placat af 4de October 1815, saa det er ikke noget Nyt, men tværtimod Noget, der maa være bekendt for Juristerne.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fattes under Afstemning: om Fortsættelsen af 2den Behandling skulde standses og et Udvalg nedsettes, for at afgive Betænkning i Sagen, hvilket eenstemmigt forkastedes med 40 Stemmer.

Formanden: Vi gaae altsaa tilbage til Sagens Forhandling; jeg skal give den ærede Landsthingsmand for Bornholm Ordet.

Krabbe: Dersom der blot var Spørgsmaal om, enten Afgiften maatte tilflyde Politikkassen eller dem, der forfærdige Mundkurve, det ere, saavidt jeg troer, Raalemagerne, skulde jeg gjerne stemme for, at den tilflød Politikkassen. Men Afgiften er 5 Rd., hvortil en Mundkurv kun koster 4 Mk., og det endog franke Mundkurve, der ere fuldkommen forsvarlige. En Afgift af 4 Mk. vil selv den Ubemidlede let kunne udrede, hvortil en Afgift af 5 Rd. vil være meget byrdefuld for Folk i trange Kaar. Jeg indseer heller ikke, at der selv fra Hundenes Standpunkt kan være Noget imod, at der lægges Mundkurv paa dem, og at den Foranstaltning, der tidligere har været temporær, nu bliver vedvarende; thi det har viist sig, at jo længere Hundene have været vante til at bære disse Mundkurve, desto lettere bære de dem. Den ærede Justitsminister har vel yttret, at det muligens kunde være skadeligt for Hundens Sundhed bestandigt at bære Mundkurv. Jeg veed ikke, om den ærede Minister har det af

Erfarung. Jeg har ibetmindste ikke sølt det. Jeg hører forresten ikke til dem, der mene, at Loven vil faae den tilstgte Birkning. Dertil er Mulkten altfor lav, selv om der affaffedes 1000 Hunde her i Byen, vilde der altid blive 4000 tilbage. Jeg troer tværtimod, at det af min ærede Sidemand (Øjerring) stillede Ændringsforslag er antageligt, og at navnlig det subsidiaire, som er det, jeg foretrækker, langt bedre vil bevirke, at Hensigten opnaaes; thi det er dog ganske vist, at naar det paabydes, at Hundene, der gaae løse, skulle forsynes med fuldkommen forsvarlige Mundkurve, saa ville en Deel Ulemper, der have været forbundne med, at de gaae løse, forebygges, og derved opnaaes tillige, at Ubemidlede, som sætte Priis paa at holde Hunde, og for hvem det kan være ligesaa nødvendigt at have en Hund, som for de Formuende, ikke nødfages til at affaffe en Hund paa Grund af den høie Afgift. Jeg skal altsaa stemme for det subsidiaire Ændringsforslag.

Dahl: Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad jeg tillod mig at anføre under Sagens første Behandling. Det er idag yttret, at Lovforslaget skulde træde de fattiges Interesser for nær. Jeg for mit Bedkommende vilde aldrig tillade mig at gjøre dette, men jeg troer heller ikke, at det skeer her. Efter min Overbeviisning er Afgiften, som den nu foreslaaes, ikke høiere, end den var, dengang Placaten af 1815 udkom. Der er af en æret Landsthingsmand fra Helsingør (Kirch) foreslaaet, hvis jeg ikke misforstod ham, at alle Hundene skulde slaas ihjel; — ja, det var unægteligt den radicaleste Udvei. Den ærede 3die Landsthingsmand for 9de Kreds (Øjerring) vilde dog ikke have dem slaat ihjel, men dog at man skulde holde dem i en Snor paa Gaden, naar det overhovedet blev tilladt, at Hundene maatte komme ud. Det er imidlertid misligt at give saadanne Bestemmelser, som man kan være sikker paa, ikke ville overholdes; saasnart Frygten for Hundegalskab er bortfiernet, kan man være sikker paa, at en saadan Bestemmelse som den, at Hundene skulle føres i Snor paa Gaden, ikke vil overholdes, Folk ville lade